

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.financniarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/30166/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/46/2017

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), v řízení zahájeném dne 12. 1. 2017 na návrh ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti MONETA Money Bank, a.s., IČO 25672720, se sídlem Vyskočilova 1422/1a, 140 28 Praha 4 – Michle, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka B 5403 (dále jen „Instituce“), a vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o zaplacení 65.645,69 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p. a. od 13. 1. 2017 do zaplacení, rozhodl o námitkách Navrhovatele ze dne 31. 8. 2017, evid. č. FA/23215/2017, proti nálezu finančního arbitra ze dne 23. 8. 2017, evid. č. FA/13257/2017, takto:

Námitky Navrhovatele ■, doručené finančnímu arbitrovi dne 31. 8. 2017, evid. č. FA/23215/2017, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 23. 8. 2017, evid. č. FA/13257/2017, se podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se domáhá vrácení peněžních prostředků, které mu v rozporu se smlouvou o hypotečním úvěru naúčtovala Instituce jako poplatek za předčasné splacení tohoto úvěru a které Instituci zaplatil.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů zjistil, že Navrhovatel uzavřel s Institucí dne 28. 4. 2006 Smlouvu o hypotečním úvěru reg. č. ■, ve které se Instituce zavázala poskytnout Navrhovateli úvěr ve výši 6.700.000,- Kč a Navrhovatel se zavázal Instituci splatit veškeré závazky vzniklé v souvislosti s úvěrem nejpozději do 15 let ode dne splatnosti první pravidelné měsíční anuitní splátky (dále jen „Smlouva o úvěru“).

Finanční arbitr v řízení o návrhu Navrhovatele na základě shromážděných podkladů od obou stran sporu a po jejich pečlivém právním posouzení nezjistil, že by Instituce při stanovení výše poplatku postupovala v rozporu s právní úpravou nebo dohodou smluvních stran obsaženou v článku 57 Základních produktových podmínek hypotečních úvěrů účinných od 1. 12. 2016 (dále jen „Základní

produktové podmínky 2“) a v Sazebníku cen za peněžní a obchodní služby pro fyzické osoby – nepodnikatele platný od 1. 12. 2016 (dále jen „Sazebník poplatků“). Finanční arbitr proto návrh Navrhovatele nálezem ze dne 23. 8. 2017, evid. č. FA/13257/2017 (dále jen „Nálež“) v plném rozsahu podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítl.

3. Námítky Navrhovatele proti Nálezu

Navrhovatel namítá, že finanční arbitr nezohlednil, že před účinností Základních produktových podmínek 2 byly účinné Základní produktové podmínky hypotečních úvěrů účinné od 5. 9. 2016 („dále jen „Základní produktové podmínky 1“), a před nimi byly účinné Produktové podmínky hypotečních úvěrů platné ode dne 31. 12. 2013 (dále jen „Produktové podmínky hypotečních úvěrů“). Navrhovatel v této souvislosti konstatuje, že si s Institucí v článku 2 odst. 3 Dodatku ke Smlouvě o úvěru uzavřenému dne 19. 11. 2015 (dále jen „Dodatek“), sjednali, že *„záležitosti neupravené tímto dodatkem se řídí aktuálně platnými produktovými podmínkami hypotečních úvěrů“*, tudíž Navrhovatel a Instituce výslovně přijali *„aktuální PPHÚ (rozuměj Produktové podmínky hypotečních úvěrů), tj. PPHÚ, které platily v době podpisu dodatku (19.11.2015), přičemž těmito PPHÚ byly PPHÚ účinné od 31.12.2013.“*

Navrhovatel argumentuje, že i Produktové podmínky hypotečních úvěrů obsahovaly ustanovení *„čl. 55-75“* a rovněž v těchto Produktových podmínkách hypotečních úvěrů bylo uvedeno, že v případě předčasného splacení úvěru může banka účtovat sankci za předčasné splacení pouze ve výši účelně vynaložených nákladů, maximálně 1% z předčasně splacené části spotřebitelského hypotečního úvěru. Pokud finanční arbitr dospěl k závěru, že podle Základních produktových podmínek 2 nelze použít ustanovení článků 65-75, měl potom použít Produktové podmínky hypotečních úvěrů. Navrhovatel konstatuje, že *„[č]l. 78 PPHÚ účinných od 31.12.2013 by bylo možné použít pouze v tom případě, pokud by účastníci výslovně v dohodě jako součást smluvního ujednání nepřijali tyto PPHÚ. Pokud však je dodatkem ze 19.11.2015 výslovně přijali, jak se stalo v konkrétním případě, potom je přijali v celém rozsahu včetně čl. 65-75, neboť na ně výslovně odkázali.“*

Navrhovatel namítá, že Základní produktové podmínky 2 stanoví komplikované podmínky použití ustanovení článků 65-75 Základních produktových podmínek 2 a na zcela jiném místě tyto podmínky neočekávaně vyloučí. V této souvislosti Navrhovatel odkazuje na § 1753 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový občanský zákoník“).

Navrhovatel namítá, že sjednáním nové úrokové sazby a zejména výslovným odkazem na zcela odlišné produktové podmínky než v době uzavření Smlouvy o úvěru došlo ke změně práv a povinností *„natolik, že smluvní vztah byl nově sjednán. Je skutečností, že nedošlo k zániku původních závazků a nahrazením těchto závazků novými závazky. Na druhou stranu však došlo k novému sjednání podmínek a k podstatné změně právního vztahu do té míry, že došlo k novému sjednání smluvního vztahu.“* Navrhovatel v této souvislosti současně namítá, že *„PPHÚ nepoužívají formulace smluvní vztahy vzniklé (...), ale používají formulaci smluvní vztahy sjednané, přičemž pojem sjednané se mnohem více váže na obsah smluvního vztahu a zahrnuje i změnu práv a povinností, nikoliv pouze zánik původních a vznik nových práv a povinností.“*

4. Vyjádření Instituce k námítkám Navrhovatele

Instituce námítky Navrhovatele odmítá v plném rozsahu a odkazuje, že zákonná ustanovení tvoří spolu se smluvními ujednáními řetězec vzájemně propojených a souladných podmínek, které se doplňují a nejsou v rozporu.

Instituce argumentuje, že články 65-75 Základních produktových podmínek 2 se vztahují pouze na smluvní vztahy ze Smluv o hypotečním úvěru sjednaných od 1. 1. 2011 a současně se musí jednat o smluvní vztahy, „jejichž nepřímým předmětem je poskytnutí finančních prostředků dlužníkovi bez sledování účelu, na který budou tyto prostředky vynaloženy“. Smlouva o úvěru však váže vynaložení poskytnutých finančních prostředků k účelu koupě vyjmenovaných nemovitostí. Z tohoto důvodu není Smlouva o úvěru smlouvou o spotřebitelském hypotečním úvěru ve smyslu článků 65-75 Základních produktových podmínek 2.

Instituce dovozuje, že i kdyby se závazkový vztah ze Smlouvy o úvěru neřídil Základními produktovými podmínkami 2, byla ustanovení článků 65-75 Základních produktových podmínek 2 (tedy zvláštní ustanovení pro spotřebitelské hypoteční úvěry příznivé pro Navrhovatele) v Základních produktových podmínkách 1, stejně jako v Produktových podmínkách hypotečních úvěrů, obdobného znění jako v Základních produktových podmínkách 2. Stejně tak Základní produktové podmínky 1 a Produktové podmínky hypotečních úvěrů obsahují obdobné znění článku 78 Základních produktových podmínek 2. Instituce konstatuje, že „[i] z toho důvodu by ani při aplikaci jakýchkoliv jiných Podmínek nebylo možné zařadit Smlouvu do režimu čl. 65-75 podmínek a aplikovat na ni mírnější podmínky pro předčasné splacení úvěru“.

Instituce argumentuje, že je nutné k Základním produktovým podmínkám 2 přistupovat jako k celku a řídit se všemi jejími ustanoveními. Ustanovení článku 78 Základních produktových podmínek 2 není v rozporu s žádnými jinými ustanoveními Základních produktových podmínek 2, a lze proto prostým jazykovým výkladem příslušných ustanovení dospět k jednoznačnému závěru, že článek 78 Základních produktových podmínek 2 vylučuje použití článků 65-75 Základních produktových podmínek 2 na Smlouvu o úvěru.

Instituce argumentuje, že Základními produktovými podmínkami 1 se Smlouva řídila pouze ode dne účinnosti Dodatku „z 19. 11. 2016“ (Instituce zřejmě měla na mysli Dodatek uzavřený dne 19. 11. 2015) do účinnosti nových Základních produktových podmínek 2, které Navrhovatel výslovně přijal v dopise ze dne 16. 11. 2016.

Instituce odmítá námitku Navrhovatele týkající se posouzení Základních produktových podmínek 2 podle § 1753 nového občanského zákoníku, protože nový občanský zákoník se na závazkový vztah mezi Institucí a Navrhovatelem nevztahuje. Instituce současně konstatuje, že „ačkoli Navrhovatel vystupuje v postavení spotřebitele, nelze odhlédnout od skutečnosti, že je praktikujícím advokátem, dle vlastních webových stránek specializujícím se na občanské a obchodní právo, tudíž je nutné tuto spornou otázku hodnotit prizmatem zkušeného profesionála, nelze tedy postupovat tak, jakoby šlo o naprostého právního laika.“

Instituce dovozuje, že Dodatek nezaložil mezi Navrhovatelem a Institucí nový právní vztah, ale toliko modifikoval určitá práva a povinnosti vyplývající ze Smlouvy o úvěru.

Instituce argumentuje, že „podstatou smluvního vztahu je konsenzus smluvních stran. Bez dohody (souhlasného jednání, tj. procesu sjednávání jednotlivých práv a povinností smluvních stran) obecně není smlouvy, tj. smlouva nevzniká. Dokonavost pojmu „sjednat“, na rozdíl od nedokonavého „sjednávat“, ukazuje na konečnou podobu jednání, tj. finální verzi dohody smluvních stran o podobě smlouvy samotné, což je předpokladem pro to, aby smlouva mohla platně vzniknout.“

5. Řízení o námitkách

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi dává stranám sporu právo podat proti nálezu finančního arbitra

odůvodněné námitky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezu. Včasné podané námitky mají odkladný účinek. Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námitkách rovněž finanční arbitr, který nález potvrdí nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námitkách pouze částečně, postupuje finanční arbitr ve zbytku podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. ustanovení § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a n. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr posoudil námitky Navrhovatele podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi a přiměřeně podle ustanovení § 81, 82 a 83 správního řádu jako přípustné.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, a aby rozhodnutí finančního arbitra soud jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

5.1 Použití Základních produktových podmínek 2

Finanční arbitr na základě shromážděných podkladů a po jejich pečlivém právním posouzení dovedl, že se Základní produktové podmínky 2 staly součástí smluvního vztahu mezi Navrhovatelem a Institucí, když Navrhovatel předložil dopis ze dne 16. 11. 2016 adresovaný Instituci, ve kterém zcela akceptoval znění Základních produktových podmínek 2.

Námitka Navrhovatele, že si v Dodatku s Institucí sjednal, že „záležitosti neupravené tímto dodatkem se řídí aktuálně platnými produktovými podmínkami hypotečních úvěrů“, není důvodná, protože v rozhodné době, tedy v době, kdy Navrhovatel předčasně splatil hypoteční úvěr, byly aktuálně platné Základní produktové podmínky 2, a to na základě jejich výslovného přijetí Navrhovatelem.

5.2 Použití zvláštních ustanovení pro spotřebitelské hypoteční úvěry

Pro použití článků 65 – 75 Základních produktových podmínek 2 je nezbytné, aby použití finančních prostředků poskytnutého Institucí na základě smlouvy o hypotečním úvěru nebylo vázáno na konkrétní účel a současně aby smlouva o hypotečním úvěru byla uzavřena po 1. 1. 2011. Ani jedna z uvedených podmínek nebyla v případě Navrhovatele splněná, jak finanční arbitr podrobně odůvodnil v Nálezu.

Finanční arbitr dodává, že ani z Navrhovatelem odkazovaných Základních produktových podmínek 1, ani z Produktových podmínek hypotečních úvěrů nelze dovést, že by se smluvní vztah mezi Navrhovatelem a Institucí řídil články vztahujícími se k předčasnému splacení „spotřebitelského hypotečního úvěru“, neboť použití příslušných článků je vymezeno stejně, jako v Základních produktových podmínkách 2.

Finanční arbitr dále dodává, že před Základními produktovými podmínkami 1 byly účinné Základní produktové podmínky hypotečních úvěrů platné ode dne 1. 5. 2016, nikoli Produktové podmínky hypotečních úvěrů.

Finanční arbitr nepoužil úpravu § 1753 nového občanského zákoníku, neboť, jak odůvodnil v Nálezu, na právní vztah Navrhovatele a Instituce ze Smlouvy o úvěru se použije zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a v otázkách, které neupravuje, zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Obsahu Základních produktových podmínek 2 se finanční arbitr velmi podrobně věnoval v kapitole 7.3 Nálezu a nezjistil, že by systematika a pojmosloví Smlouvy o úvěru vzbuzovaly pochybnosti o jejich obsahu.

Odkaz Navrhovatele na závěry Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 9. 7. 2009, sp. zn. 20 Cdo 4035/2007, a tvrzení Navrhovatele, že lze dovodit, že mezi Navrhovatelem a Institucí došlo k privativní novaci závazku, finanční arbitr posuzuje jako zcela neopodstatněnou argumentaci, neboť Nejvyšší soud jednoznačně judikoval, že v případě změny závazku se jedná o novaci kumulativní, při níž původní závazek nezaniká. Současně není zřejmé, z jakého důvodu Navrhovatel tvrdí, že „*smluvní vztah byl nově sjednán*“ a následně, že „*nedošlo k zániku původních závazků*“, neboť taková argumentace je evidentně rozporná.

Finanční arbitr opakuje, že článek 78 Základních produktových podmínek 2 je nezbytné vykládat v jeho celkovém kontextu. Podle článku 78 Základních produktových podmínek 2 platí, že „*[t]ěmito PPHÚv se řídí smluvní vztahy ze Smlouvy o hypotečním úvěru, které tyto PPHÚv výslovně uvádějí jako součást smluvního ujednání, a také smluvní vztahy ze Smlouvy o hypotečním úvěru sjednané přede dnem 31. 12. 2013, vyjma článků 65 až 75 těchto PPHÚv, které se vztahují pouze na smluvní vztahy ze Smluv o hypotečním úvěru sjednaných od 1. 1. 2011*“.

Sjednáním se rozumí sjednání konkrétní smlouvy o hypotečním úvěru, která je právním titulem závazkového vztahu uzavřeného mezi Institucí a jejími klienty. Nejedná se tedy o sjednání jakékoli smlouvy vztahující se k hypotečnímu úvěru, ale o sjednání konkrétní smlouvy o hypotečním úvěru.

6. K výroku rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr setrvává na svých závěrech, tedy že nezjistil, že by Navrhovatelovi svědčilo právo na stanovení poplatku za předčasné splacení ve výši 1% z předčasně splacené části celkové výše spotřebitelského hypotečního úvěru podle článku 73 Základních produktových podmínek 2, protože Smlouva o úvěru nespadá do kategorie smluvních vztahů, které články 65 – 75 Základních produktových podmínek 2 upravují, a že by Instituce při stanovení výše poplatku postupovala v rozporu s právní úpravou nebo dohodou smluvních stran obsaženou v článku 57 Základních produktových podmínek 2 a v Sazebníku poplatků.

Na základě všech shora uvedených skutečností finanční arbitr zamítl námitky Navrhovatele a Nález potvrdil.

P o u č e n í :

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci (*v případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabyvá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra*).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

V Praze dne 4. 10. 2017

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr